

Gül İstanbul

– Mehmet Avcı · 11 Eylül 2011

I.

/Elleri ellerimde kanayan, yüreği tenimde dul
Beni dün gece koynundan kovdu İstanbul/

Şafağında Eminönü'nde,
Üsküdar vapuruna yasladık sırtımızı
Galata kulesinin gölgesi sakladı ilkin bizi
Sonra martılar yarenlik etti yol boyunca
Nasırlı ellerimle tutarken titrek ellerini
Avuçlarımda kalan on yıllık özlemin nemi

/Kayboldum, yeşiline sepya giydirdiğim bir umut yolculuğunda, beni bul
Sağdan istila, soldan ihtilal tam dikine alıp, vurdu İstanbul/

Yığılıp kaldığımda bir başıma,
Çökerken aydın ufuk üstüme kapkara
Kezzap tadında içerken ilk sigaramı
Ellerimi açıp boş kalmışlığıma bakarken
Gözlerimden amansız düşen ilk yaşa yarenlik
Avuçlarıma sıkıştırılan demir liralara şahitlik etti Esenler garı

/Cemaline Leyla düşmüş, gözlerinde hep aynı acıyla bir kul
Sirkecede kara bulutlar düşerken üstüne, bir mermi sıktı göğsüme İstanbul/

Çığlık çığığa uğultunun ardına koştuğum vakit
Boğaza Anadolu'dan bakmanın adıydı Dilruba
Yokuşunda ferî kesilirken diz kapaklarımın
Sana koşmanın tadıydı Dilruba
Vuslata bağlasak da adını,
Senden kopmanın,
Sana uzak düşmenin adıydı Dilruba

/Ankara'da çınlayan çığılktı, gece üzerinde çul
Şiiri geçti boğazdan Koç Ali'nin, nalân İstanbul/

İnerken yokuşundan kucaklayıp öylece
Ayaklarını kesip yerden çevirmiştim, semazen
Vapuru terk ederken Eminönü'nde
Ekmek arası balığa dayamıştık dudakları
Soğan kokar telaşı biterken yüreklerde
Gülüşüne takıldı düştü şiir dilimden

/Kovdun madem öylece kaldım kalakalışla, gönderme beni ayaza gönderme karakışa
Çatıp kaşlarını öylece bakma be koca şehir, bir kez olsun yüzüme gül, Gülistanbul/

İzmit dönüşümüzde koşup seni, Sinan'a anlatıp
Yenikapı'dan feribota yetişme ihtimalim kalmamışken
Hele ki bir yetimin başı sevilmeden
Kalakalmışlığı gibi kalmışken otogarda, Sinan lazımdı
Yoktu, atmıştı köprüleri; İstanbul kaybetmiştim
/Ayaklarının önünde düştüm bir an öyle, zül
İçime düşen deniz Marmara'ysa, yıkılsın İstanbul! /

Bir resmimiz kaldı elimde koca şehirden
Vapurda çekilmişiz manzarada koca Süleymaniye
Şahit olsun aşkıma, sözüm söz olsun sana
Altı minaresinden altı kere kıyarım cana
Tutamazsam elinden, bakamazsam gül sima

/Aşkına nağme olan bütün hengâme dilde, öter çığlık çığlığa zavallı deli bülbül
Topkapı'dan tutuver, Çemberlitaş'a düşür, Yeditepe bir dilde ağlıyorsun İstanbul/

Dönüp ardıma bir kere bakmadım giderken
Düştü istemesen de gözlerin yere
Durdum adam gibi karşında
Çektim kalemi kuşandım kâğıdı koşar adım şiire
O güzel adın boşalsın Marmara'ya
Gürül gürül akarken İstanbul'dan Ağrıya

/Ellerime batıyor tuttukça ellerinden, ne çok sevdim seni gül
Sevmedi sevgimizi, iki ayrı dünyaya saldı bizi İstanbul/

Artık gitme vaktidir şafağında bu şehrin
O geldiğim gün gibi başım dimdik göğsüm ilerde

Gözlerine sokarım namahremime baktığı yerden
Öptüğümü gördüyse dudaktan tek nefeste
Hoşça kal kıskanç şehir, kal yığınlığınca taş yığınıyla
Bekle bir yorgun sabah koynunda yalanlarla iç çekerken,
Çek beni içine çek be İstanbul

/Halkıma benzeyen yıkılmış koca Musul
Gün gelince yıkar seni benim aşkım İstanbul/

26.08.2008-İstanbul - 01.09.2008-Ağrı

II.

Bana hayallerini sat
ve kıvrılıp yanıma bir ömür yat

Sonbahara gebe,
Sancılı doğumlarıma
Düşür cemrelerini
Sevda filizlerini yıldızlara çat
Karanlık yüreğime bir mermi sık
At gözlerimin çıplak tenine adımlarını

Yüzüm buruşmuş yılların acısıyla (yükülü)
Gözlerime düşen öz suretinin yansıması
Sen bürümüş her yanı
Gözlerin ağlamaklı bulut
Ellerin kaldırım taşı
Tenin soyunuk mezar
Şehirler sensin
Kaldırımlar dudaklarından damlayan cam kırıkları
Dışarısı özlem, sürgün

Üşüten ayrılığın sancısında beden
Yalnızlığın kollarında patlamada yürek
Hangi kadına baksam
Hangi göz geçse görüş alanımdan
Kaldırımlarda ayak izlerin
Tak tak koşan topuk sesleri senden

Üstüme düşen bir şehir tuvalinden
Geride kalan koca yalnızlık sen
Kulaklarıma dolan nefes
İçimdeki ürperti
Yetim çocuklar
Vaveyla...
Ve taçlandırıp saçlarını papatyalardan
Rüzgâra inat duran ses...
Kaçınıcı özlemi kursam aklımın direnişinde
Düşlerimdeki kentin sensizliğinde boğulur özüm
Gülüşünü dudaklarıma yapıştıramadım
Yeşil gözlerinden uzak ve sürgün

Sarı saçlarında keder
Yeşil gözlü İstanbul
Gözler ki en çok hasret doğurur
Bu benim çocuğum emzir onu İstanbul

Bir nargile salonunda dumandan gözler
Yokluğundu, giydim üstüme
Sonra vapur çılgılığında sesler
Nefeslerde pus tutmuş şiirler
Yırtılmış patiska Marmara
Önce içine oturmuş bir intihar
Sonra taş yığını Ankara
Her yüzde aynı telaşla
Simit satan soğuk eller

Adımı attım sardılar gözlerinin iris'ine
Âşık ruhlar ülkesine atıldım
Sarıldım çukurun gölgesine
Burada boylu boyunca yatan olmalıyım
Yoksa bu kadar beyaz olmazdı tenim
Örttü üstümü açık kalan mısralarımın buğusu
Sarı saçların demin ayrıldı cismimden...

Ölüm! Düş yakamdan
İstanbul ağıt yakmasın ardımdan

Prangaya vuruldu yürek
Dilde bakir ağıtlar
Sakın... Sakın! Yok, olma
Ölümü düşün
Düş yakamdan

23.10.2008-İstanbul - 03.11.2008-Ağrı

III.

Sunu;

"Sevmiyorum kimseyi,
Kimse sana benzemiyor.
Benzemiyor yüzün yıllanmış hüznüme, hüznün karar ölümüne,
Ne yaptın gâvurun kızı, ne yaptın söyle Ömrüm'e!"

Sinan Eldem

/ Kapanıyor perde usul usul
Oyun bitti hoş kal İstanbul /

Biliyorum bir gün gözlerini açıp arayacaksın beni
Güneş gibi doğacağım üstüne
İki kıtanı birbirine bağlayan yerinden öpeceğim
Gözyaşlarımla dolduracağım Marmara'nı
Saçlarımı öpüp koklayacaksın
Üzülme,
Bir sabah gözlerini açtığında koynunda pusuyor olacağım.

a-

Jelatini yeni açılmış tenimde yıllardır buz tutmuş ellerin gezinmekte
İrkilip kalkmalarım bundandır,
Bu yalnız gök kubbe, dünyanın çatısı kentte sensizliği soluyorum
Vapurları kundaklayan denizlere döktüm kanımı
Çeşmelerinden hep ben akacağım bu suretle

b-

Sanma çocuk gibi sevdiğimi
Bir erkek gibi yakarım bu kenti
Geçtiğimiz ne kadar yol varsa toz yığını ederim önünde
Bir birine iliklenmiş dar sokaklarda yine keserim ayaklarını yerden
Keserim ayaklarımı gerekirse İstanbul'dan
Söyle;
Hangi şiirimin içinde ağlamadan durabildin
Her birinde senden iz
Gözümde nasır tutar suretin
Dudaklarımda adın fışkırıyor sessiz

c-

Al beni dar sokaklardan sakla içine
Özlesin İstanbul gözlerinden süzülen tenimi
Delirmiş bir anne gibi arasın beni
Ben gözlerinde ölümler büyütüyüm ikimize
Duldasız ve bağı göbeğe kadar açığım gecelerinde

d-

Adımı söylediğinde sen, soluğu kesiliyor nabzım
Saatlere kal geliyor tutuyor akrep yelkovanı
Düşüyor cam kırığı yansıyan yıldızlar
Bilekleri kanıyor aynaların
Kırları duruyor Ararat'ın, öpüşün eriyor sırtımda
Sayrılı sevdamıza kol geziyor Azrail
Acımıyorum sana koca taş yığını
Mendireklerine ayak izlerimi düşeli beri yalnızsın
Fatihin bırakıp gittiği kadar da arsızsın.

e-

Sen hiç bırakmadın beni
Her gün doğumuna yeniden doğurdun
Ben aç bir bebek gibi memende ölümler emdim
Bakışlarında deniz tükenen kadın! Neredesin şimdi?
Gözlerinin doğurgan yağmurlarında titriyor tenim

Üşüyor sen'im

f-

Gözümden çektiğim kanla yazıyorum sana son mısraları
Bir yanardağdan püskürür gibi sen fıskırıyor retinamdan
Gidemez miyim bir adım öteye?
Senden uzak olamaz mıyım sanırsın?

Haklısın...

Haklısın...

/ Bu oyunda kaybettin tavlamda son zar, kırık pul
Gele senin kaybettin düşüş benim İstanbul /

05.04.2009 İstanbul – 12.05.2009 Ağrı

IV.

Sunu;

Ben sen'im.
Hangi otopsi beni 'ben' bulur artık?
Ellerim ellerin, gözlerim gözlerin, bedenim bedenindir Zehra.
Senin kalbinden başka kalp uymaz, şimdi kalp gerekse bana!

Sinan Eldem

/Önünde alabildiğine şamata
Sene iki bin sekiz dimdik duruyor karşımda Galata/

Söküp aldığın kalbim hangi kalpte çalışır
Suni teneffüs yamanmış dudağımda vita kutuları, kurumuş fesleğenler
Geç ayıldım,
Uyandığımda geçmişti sarhoşluğu İstanbul'un
Kararmıştı gözlerine düşen Kız Kulesi
Gözleri yaşlıydı Üsküdar da küpeştelere yaslanan martılar
Bir muska gibi boynumda taşıdığım ağır vebalin
Ve bir hayattı sana verebildiğim

Alıp götürdüklerin hiçbir zaman geri gelmeyecek
Koparken ellerin ve ellerim koparken kalan boşluğu şimdi hangi aşk doldurur?

/Ölü aşklar denizinde henüz ısınmamış aş
Yanına bile yaklaşılmamış bir aşkı Beşiktaş/

Susayacak artık İstanbul,
Gözbebeği bir sevda şarkısına
Nihavent'i eksik kalacak bir yanında
Bir yanında aç çocuklar ağlayacak aşkıma
Gittim say!
Say kopardığın ne varsa benden bir çırpıda
Kaç İstanbul öldürdüm içimde biliyor musun?
Anlıyor musun bu gidiş ne kadar ağır gelecek sana?
Henüz kabuk bile bağlamadı can kesiği gidişim.
Şimdi döndüm sırtımı anlarsın ben varınca Ağrıya.

/Kirden geçilmiyordu, temizlenmemişti aşk kırıntıları dolu evin önü
Önce sakladı bizi, sonra unuttu niyeyse Eminönü/

Eyvallah deyip ardından, başını sallamaktan başka nen kaldı ey koca taş yığını?
Şimdi sormadığın ne varsa sor hadi.
İçinde bir çiçek gibi büyüttüğün ve her seferinde sakındığın eksik yanlarımı vur yüzüme
Artık rahatlat birikmiş irinleri sık, sök, at.
Yüzüme vuramadığın eksiklerimden bahset hadi
Hadi yeteri kadar veremedim kendimi sana onları da söyle ne olur
Ama sessizliğimi bana bırak
Bunlar bir gün bir vapur çığı inleyecek yokuşlu sokaklarında.

/En çok sana kızdım senin için ağladım içli
Sırf bu yüzden, bir gün olsun, kapının önünden geçmedim Şişli/

Bilemedin yüreğimin bir otobüs olmadığını düğmeye basınca seni ilk durakta indiren,
Sonraki bir durakta yeniden bineceğin,
Ömrümden söktüğün ömrün bedelini nasıl ödeyeceksin?
Hangi otopside aklayacaksın kendini?

/Yedi tepe bir kent kamburlarını da al sırtına, senin olsun aşk sandığın bu gedik
Eğdim boynumu gidiyorum, alacağın olsun Pendik./

Göbek bağım gibi bağlanmış kaderime iki alyans
Biri senin şimdi İstanbul,
Sevgilinin bir diğeri.
Ve vapurlarında kıyılmış nikahı denizci yeminiyle.
Şimdi bütün nikahlar boştur İstanbul
Bütün aşklar bozulmuştur
Ahitler, antlaşmalar geçersiz artık
Yıkılacak ne varsa; hisarlar, kuleler.
Sabahını bekleyen aşk askerleri, esirimdir
Şairlerin bebeğimidir koynumda
Alıp onları da gidiyorum yarına.

/Ayakları yerden kesilmiş bir aşka şahitlik eden nefesi dar
Yüreği İstanbul kadar ey can Üsküdar/

Şimdi beni bir ölmek paklar
Seni bir doğmak
Ben öleyim bir annenin tırnaklarını geçirdiği toprakta dilinde ağıtlarla
Sen doğur beni tırnakların aynı toprakta dilinde yeni bestelenmiş ninnilerle
Adı Dilruba bir kız ver tepeden tırnağa sen
İçinde hırçın Karadeniz
Durgun Ege karışımı çocuklar
Senden koptuk işte sevgili annemiz.
Ben bir ölmek yaşadım sen bir doğmak
Alnıma düşülmüş bir şafak
Ve tuz tadı tenimde
Terimde karavana aşk talimleri...

/Bu şarkının tınısı bitti, kesildi bütün sedalar
Saklar mıydınız uğrasaydık Adalar/

Bir numara büyük diktiğin elbiseyi çıkardım üstümden
İstanbul kadar büyüyünce giyeceğim anne
Diyeceğim sabahı gören çocuklara bu ağıtı,
/Kandırdı beni İstanbul /

/Kadın, teni şarap kadar haram
Gözümde bir ölü kadar cansız artık Harem/

Öpüşme sahneli filmlerde kızaran yüzümün hatırına
Henüz çatlamamış ar damarımın hatırına
Akşemsettin'in
Sultan Mehmed Han'ın
Hz. Yuşa'nın
Ve seni fethetmeye gelen ordu için en güzel haberi müjdeleyen Peygamber hatırına; İstanbul!
Sende gizle öpüşmemizi
Sende sus dili lal olasıca.

/Yaktığın ateşten geride kalan sadece kül
Sevin yiten aşkların ardından zalim İstanbul /

06.08.2009 – İstanbul, 18.08.2009 – Ağrı

V.

Sunu;

"Yanlış yolların yolcusuyduk
Sonu belli bu yola gönüllü koyulduk
Boşuna değildi etine aşkın tırnaklarımızı geçirmemiz
Leyla'dan Mecnun'dan beter sevmiştik."

Sinan Eldem

/Hayat her dersini astığım, teneffüs arası bir okul
Haylaz bir çocuğum ben tut elimden İstanbul/

a-

Çıkmaz bir yola saplantılı gidişimin sonundaki hülyaydın
Yanlışlarımın hepsini boynuma bir vebal astım
Sonsuzluğun adının son olduğu sen saatlerimden kalansın şimdi
Her rüya gibi bu da göz açınca bitecekti sonunda
Açtım, gülümsüyorsun karşımda
Hala "aynı oyunun tekstleri" beni bekliyorsun Üsküdar'da.

b-

Bir aralık sızı verdiğin çaresiz demlerimden arta kalan kırıntı gibi
Birazdan silkeleyip sereceđim bezde kaybolacak izlerin
Eteklerimdekileri de döküp avuçlarıma
Ardım sıra bakakalan gözlerden kırılmadan uzaklaşacak dizlerim
Bundandır içimde hıçkırarak ağlayan Mozart
Şiirin içinde gizli Mona Rozasın akrostişini yitirmişliğim,
Adını hiçbir şiirime sığdıramayışım, bu çaresizlikten
Bu suskunluktan martıların çığlıkları
Bundan sınılsıklam, sokakları Avcılar'ın

c-

İki gözümün iki çeşme olduğuna şahitlik eden!
Şimdi ne kadar mendil satan çocuk varsa al kapıdan içeri...
Al ellerimin titreklğine değen yetim kalmışlığımla
Bir dolmuş durağında, öylece, ardında el sallayan adam var şimdi
Şimdi bir yıkık kentin coğrafyasına beni düşecekler
Seni, silecekler bir kentin alaşağı cetvelinden
Mevsimler çizeceđim alt üst edilmiş
Şehirleri kundaklanmış bir Anadolu çocuğu
Mezopotamya evladını; Fırat ve Dicle'den söküp alacak Marmara
Yeni ütopyalar kuracağım seni götüren dolmuşun ardından
Aklımda yalnız ağlayan gözlerle bir kadın sureti olacak
İçimde yanlış binilen Esenyurt dolmuşu kalacak

d-

Aldığım dersler, girdiğim tenler, bin bir pişmanlık iklimi
Tir tir titreyerek çıktığım her nefes senden uzak sanki
Bu kez her seferinden daha yalnız İstanbul
Ellerinden tutulmuş bir olta yok Galata'dan savrulan

e-

Şimdi yoksun
Bir daha asla olmayacaksın
Seni en sevilenler mezarlığında, iki büklüm kalmışlar arasına gömüyorum
Yerin yedi kat altında çıyanlara emanet
Tenini kirlettiđin tenimle beraber

Ruhumu da söküp aldın
Şimdi çığığımdır geceye düşen,
Seni bir çiğ tanesi yanağımda süzen
Gözüme çöp kaçmış dem
Valizleri toplayıp alelacele kaçışların babasıdır Harem.

f-

İstanbul!

Bu savaşın nihayeti yok

Galibini arama

Sen ne kadar yaşarsan ben o kadar yaşatırım bağrımda

Ne zaman geçersen sana yakın bir kentten

Yine başım dik göğsüm ilerde

Teslim olacağımı sanma sana yeniden

Korkak âşıklerini da çıkar kuytu sokaklarından

Dilersen sal üzerime tekмили birden yaşanmış yaşanmamış aşkları

Bir otel odasının yaşlı ranzalarında

Nem kokusu sinerse üstüme

Anımsarım seninle geçen birkaç saati

Kan ter kendimi attıysam sokaklara

İşte bilmelisin ki

Ora Sirkeci...

/İstanbul benim olan, sen yüreğimde virane

Adınız bir olmalı kaderiniz gibi; sen, o, aynı suret Asitane/

06.09.2009 – İstanbul 24.09.2009 – Ağrı